

FERENCZ MÓNICA

Mint a kőrisek

Veled lenni természetes,
mint egy kicsontozott madár a konyhaasztalon.

Cél nélkül, talán hazafelé.
Ötvenhat kiló hús.
Elképzelem, ahogy megérintelek
és gyökerestül fordulnak ki magukból a kőrisek.

Jobb lesz, és az egymás helyett befejezett
gondolatok megszelídítik az időt.
Lábunk alatt kövek, fölöttünk porcelán madarak,
bennünk kihalt vasútállomás. Talán reggel.

Megérintelek és jobb lesz. Száraz, fehér ágaid
minden hajnali indulás előtt a földbe nyúlnak,
mint a kőrifák gyökerei, hogy onnan törjenek elő
a bodza illatú reggelekért.

Jobb lesz, és engem látsz majd
akkor is, ha elfelejti szemed a fényeket.
Várunk, hátha estig eláll a szél.

Magamra hagysz. Utána jobb lesz
– visszhangzod és elalszol
egy összement kerti pokrócon.